

den Nyopfattelse, som med Hensyn til Ægteskabs- og Sædelighedsforhold overhovedet er kommet frem i vort Folk, og som har været Hovedårsagen til, at Ungdommen i Øjeblikket i høj Grad savner den moralske Holdning.

Nu vil den højtærede Finansminister sikkert ikke give mig Ret i den Betragtning, at dette er en Hovedårsag i saa Henseende. Jeg skal ikke disputere med Ministeren derom; men han vil sikkert forstaa, at jeg ikke med min Opfattelse er i mindste Maade overrasket over, at han i Anledning af mit Spørgsmaal til Regeringen kun satiriserer over Kirkens ringe Indflydelse, haaner „Moralprædikener“, som han kalder det, og erklærer, at han ingen Tro har til Moralen, thi Moral er for ham, som han udtrykte sig, nærmest noget, man kræver af andre. Ministeren tager ganske fejl i denne Opfattelse, i hvert Fald hvis han mener, at det er noget, der skulde ramme os, der staar paa kristen Grund; vi er meget klare over dette, at Moral ikke blot er Krav, man stiller til andre, men først og fremmest Krav, man stiller til sig selv. Den højtærede Finansminister udtalte imidlertid ogsaa, at Moral er noget, der kommer indefra, og deri har han utvivlsomt Ret; men han synes samtidig i sine Udtalelser paa dette Punkt ganske at mangle en Tiltro til, at andre ude fra er i Stand til at indvirke paa, at Enkeltindividerne kommer til at faa en moralsk Opfattelse, der betyder noget for dem og virker inde fra. Det forekommer mig i øvrigt ganske mærkeligt, da det i den moderne Videnskab er saa aldeles anerkendt, at vi ikke er i den Grad Atomer eller Individualiteter, der er uafhængige af hinanden. Den moderne Opfattelse, der vistnok har gennemtrængt ogsaa den almindelige Bevidsthed hos Folket, er denne, at Samfundet i det hele i høj Grad paavirker det enkelte Individ.

Derfor er Forholdet ogsaa det, at selv om man vil haane Moralprædikener og Belæring og Samfundets retslige Reaktion mod Brud paa dets sædelige Orden, har disse Ting dog uhyre Betydning overfor de enkelte Individer. Jeg kan derfor paa ingen Maade slutte mig til det pessimistiske Syn, som Ministeren lagde for Dagen, idet han sagde: „Verden er nu en Gang af Lave, og vi maa vente, til den kommer i Orden igen“. Jeg tror, vi her i vort Folk hverken tør eller bør vente; det er Regeringens Pligt for Folkets Skyld at handle, naar der trænges til Handling, og

naar store Dele af vort Folk paa dette Omraade kræver et tydeligt Svar af Regeringen, bør den give et saadant. Men, som sagt, mig forbavser den højtærede Finansministers Svar ikke, og jeg finder det højst mærkværdigt eller maaske snarere talende, at det kommer til at staa som det eneste, der har lydt i den Henseende fra Regeringens Side. Men naar den højtærede Minister i denne Sammenhæng med sin sædvanlige Vittighed anvender Udtrykket om spildte Ord paa Balle-lars, maa jeg sige, at jeg ikke i mindste Maade tvivler om, at mine Ord har i denne Henseende været spildte.

Maa jeg føje til, at „Social-Demokraten“ for den 20. November optog denne Sag, idet den gennem et Interview med Politiinspektør Schepelern-Larsen erhvervede sig Kundskab om, at der ikke skulde være Grund til at gøre saa meget med Hensyn til disse Forhold. Politiinspektøren paa-stod nemlig, at Forholdene med Hensyn til Helprostitutionen, som han kaldte det, ikke har forandret sig til det værre; hvad angaar Halvprostitutionen, var det selvfølgelig vanskeligere at give noget bestemt Svar, men heller ikke her, sagde han, var der Tegn til væsentlig Forandring til det værre, hvis Bladets Referat er rigtigt. Nu er det selvfølgelig ganske klart, at det er meget vanskeligt at bestemme dette Begreb Halvprostitution nærmere; men hvis disse Udtalelser virkelig nøjagtigt gengiver, hvad Politiinspektørens Opfattelse er, og han altsaa i disse Forhold, der nu er talt om, navnlig de Langelinie-Skandaler, vi har været Vidne til, ikke ser Tegn til yderligere Forværring, maa jeg sige, at Politiinspektøren maa være meget haardhudet i sin Betragtning af disse Forhold.

Den højtærede Undervisningsminister vilde ikke svare paa dette Spørgsmaal; formodentlig vilde han, om han havde udtalt sig, henvise sligt til den store Skolekommission, der i Øjeblikket arbejder. Derimod svarede Ministeren paa en vis Maade forekommende paa mit Spørgsmaal med Hensyn til Akademiet, idet han erklærede, at hvis der var Grund til Klage, maatte der ske en Ændring i Forholdet; Ministeren venter i Øjeblikket paa en Redegørelse fra Akademiprofessorerne eller Raadet om, hvordan Undervisningen sker, og hvordan Forholdene i Virkeligheden er. Det er ganske naturligt, at begge Parter maa høres i en saadan Sag. Hvis Ministeren vil undersøge de fremførte Klager alvorligt, kan man være i høj Grad til-